

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. Z.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem
sídlem AK Prostějov, Aloise Krále 2640/10, Prostějov
proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2025, sp.zn. SZ/MPSV-2025/15316-921,
č.j. MPSV-2025/35377-921,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2025, sp. zn. SZ/MPSV-2025/15316-921, č.j. MPSV-2025/35377-921 **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 7. 1. 2025, č. j. 4492/25/BO **se ruší**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 270 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Miroslava Burgeta, sídlem AK Prostějov, Aloise Krále 2640/10, Prostějov.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasně podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 7. 1. 2025, č. j. 4492/25/BO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci zamítnuta žádost o přiznání dávky státní sociální podpory *příspěvek na bydlení* podle § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SSP“) ode dne 5. 6. 2024, protože jím obývaný prostor nesplňuje pojmové znaky bytu ve smyslu citovaného ustanovení zákona o SSP.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný rozsáhle zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a shrnul podstatné skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu.
4. V první řadě žalovaný poukázal na to, že prvotní rozhodnutí úřadu práce bylo v této věci zrušeno a vráceno k novému projednání z důvodu procesního pochybení. Dále žalovaný shrnul obsah relevantní právní úpravy obsažené v ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) a b) zákona o SSP, jakož i v odstavci 5 tohoto ustanovení, kde je normována definice bytu pro účely zákona o SSP. Nosným důvodem prvostupňového rozhodnutí je závěr, že žalobcem užívaný prostor není bytem ve smyslu citované právní úpravy.
5. Žalovaný se s tímto názorem ztotožnil. Poukázal především na to, že prostor, na který žalobce požadoval přiznání příspěvku na bydlení, nebyl zkolaudován jako byt. Musel by tedy splnit podmínku, že jde o soubor místností nebo samostatnou obytnou místnost, která svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určena podle stavebního zákona.
6. K posouzení této otázky si prvostupňový orgán vyžádal vyjádření Magistrátu města Brna (stavebního úřadu) ze dne 31. 10. 2024, č.j. MMB/0921534/2024, kde stavební úřad odkázal na provedenou prohlídku stavby dne 17. 10. 2024 a zjištění, že jde o nepovolenou stavbu, kterou nelze užívat k žádnému účelu, a zároveň uvedl, že zahájení řízení o odstranění stavby.
7. Vzhledem k tomu nebylo možné námitkám žalobce vyhovět, jelikož zda jde o byt ve smyslu zákona o SSP je dáno podmínkami dle stavebního zákona, k jejichž posouzení je příslušný stavební úřad. Proto by případné šetření provedené úřadem práce bylo nadbytečné. Dávky státní sociální podpory nemohou být vypláceny na bydlení v nepovolené stavbě.
8. Jelikož žalovaný neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, odvolání žalobce v celém rozsahu zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

9. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je založeno na nesprávném právním posouzení věci. Žalovaný postupoval ryze formalisticky, aniž by zohlednil faktický stav nemovitosti, ve které žalobce bydlí, a současně její účel.
10. Byt, který žalobce užívá na základě nájemní smlouvy, se nachází na pozemku p. č. X o výměře 238 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba na adrese X rodinný dům, zapsaném na listu vlastnictví č. X pro kat. území X, obec X u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště X. Fakticky se jedná o část rodinného domu nacházející se v 2. nadzemním podlaží nemovitosti, která tvoří samostatný soubor místností, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení. Uvedený soubor místností je přitom způsobilý k samostatnému užívání, neboť se fakticky jedná o samostatný a vybavený byt.
11. Žalobce namítá, že část objektu, kterou má v nájmu, se nachází podle katastru nemovitostí v „*rodinném domě*“, který je třeba považovat za objekt splňující požadavky na trvalé bydlení a současně je k tomuto účelu užívání určen i dle stavebního zákona. V tomto případě nelze danou věc posoudit jinak, než že jsou veškeré požadavky pro poskytnutí příspěvku na bydlení splněny. Opačný výklad je fakticky rozporný se smyslem a účelem zákona č. 117/1995 Sb., který má zajistit podporu osobám, které si nejsou schopny zajistit bydlení z vlastních prostředků. Žalobce poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Ads 85/2018-37. Je třeba respektovat smysl a účel zákona o SSP.
12. Pokud jde však o naplnění uvedené formální podmínky účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona, žalobce tvrdí, že část rodinného domu, která mu byla poskytnuta k užívání, takové účelové určení splňuje. Toto však žalovaný při svém rozhodování nevzal žádným způsobem v potaz. Shodně se pak Nejvyšší správní soud k posuzování rodinného domu jako splňujícího požadavky ust. § 24 odst. 5 zákona o SSP vyjádřil i v rozsudku ze dne 23. 10. 2018, č. j. 7 Ads 120/2018-7.
13. Na základě výše uvedených skutečností žalobce dovodil, že žalovaný při svém rozhodování o odvolání pochybil, pokud zhodnotil, že nebyly splněny požadavky stanovené v ust. § 24 zákona o SSP. Na splnění podmínky dle ust. § 24 odst. 5 zákona o SSP lze usuzovat především z výše uvedených právních názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem, které byly převzaty taktéž do odborné komentářové literatury k otázce podmínek přiznání příspěvku na bydlení. Žalobce zdůraznil, že předmětný byt se nachází v objektu určeném k trvalému bydlení ve smyslu stavebního zákona, neboť se jedná o stavbu označenou v katastru nemovitostí jako „*rodinný dům*“.
14. Jelikož žalovaný uvedené judikované závěry Nejvyššího správního soudu nerefletoval, zatížil své rozhodnutí vadou nesprávného právního posouzení. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné, neboť stavební úřad nesplnil svou povinnost řádného zhlédnutí nemovitosti, jelikož předmětný byt nezhlédl a nemohl tak podat objektivní zprávu pro účely rozhodnutí o žádosti o příspěvku na bydlení. Proto nemá napadené rozhodnutí žalovaného ani oporu ve spise nebo je s tím v rozporu. S ohledem na tyto

skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. V rámci vyjádření ze dne 12. 5. 2025 žalovaný popřel důvodnost žalobních námitek a napadené rozhodnutí má za vydané v souladu se zákonem.
16. K žalobním námitkám žalovaný uvedl následující. Zákonodárce zákonem č. 252/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 252/2014 Sb.“), do ustanovení § 24 zákona o SSP doplnil výše uvedený odstavec 5, který pro účely zákona o SSP definuje pojem byt. Z této zákonné definice musí jak úřad práce, tak žalovaný vycházet, přičemž k posouzení, zda stavba splňuje tuto definici, je příslušný stavební úřad. Příspěvek na bydlení lze žalobci při splnění dalších podmínek uvedených v zákona o SSP přiznat jen za předpokladu, že pronajatý prostor je možné považovat za byt v souladu s ustanovením § 24 odst. 5 zákona o SSP, tj. jedná se o soubor místností nebo samostatnou obytnou místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako „byt“. Obytný prostor, na který žalobce žádal o příspěvek na bydlení, není zkolaudován jako byt, tudíž by pro nárok na požadovaný příspěvek musel splnit druhou uvedenou podmínku, která je však kumulativní, aby se jednalo o soubor místností nebo samostatnou obytnou místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení, ale rovněž musí být k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona.
17. Z vyjádření stavebního úřadu, který je pro posouzení podmínky uvedené v § 24 odst. 5 zákona o SSP příslušný, zcela jasně vyplývá, že se jedná o nepovolenou stavbu, kterou nelze užívat k žádnému účelu. Právě vzhledem k zjištění, která stavební úřad provedl, neshledal za nutné provést kontrolní prohlídku přímo dotčeného bytu, jelikož zjistil, že se jedná o nepovolenou stavbu, která tudíž podmínku ustanovení § 24 odst. 5 zákona o SSP nemůže splňovat. Žalovaný opakovaně konstatuje, že dávky státní sociální podpory, které jsou financovány ze státního rozpočtu, nemohou být vypláceny na úhradu nákladů bydlení v nepovolené stavbě, neboť by tím došlo k podporování porušování stavebního zákona.
18. K namítané judikatuře žalovaný uvádí, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Ads 85/2018-37 nelze v daném případě použít, protože řeší naprosto odlišnou situaci. Spornou otázkou v daném případě bylo, zda je možné pro účely příspěvku na bydlení za byt považovat i rodinný dům, neboť nájemní smlouva uzavřena na celý rodinný dům (o dvou zkolaudovaných bytových jednotkách). Žalobce však uzavřel nájemní smlouvu pouze na část rodinného domu, která nad to není jako byt zkolaudována a musí tak mimo stavebně technického uspořádání plnit i účel užívání k trvalému bydlení podle stavebního zákona. K naplnění definice bytu podle zákona o SSP nepostačuje, pokud je obytná místnost či soubor místností fakticky jako byt užívána, ale musí být naplněna definice bytu podle zákona o SSP (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17).

19. Co se namítané nepřezkoumatelnosti týče, má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, neboť je z něho zřejmé, k jakým závěrům žalovaný na podkladě zjištěného skutkového stavu dospěl; rovněž se v něm vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
20. V **replíce** ze dne 5. 6. 2025 žalobce uvedl, že trvá na své žalobě a na tom, že byt, který byl předmětem jeho nájemní smlouvy, splňoval podmínky dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o SSP. Odkazovaný rozsudek NSS je podle jeho názoru zcela přílehlavý a lze z něho v předmětné věci vycházet.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu žalovaného a prvostupňového orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili, případně nevyjádřili svůj nesouhlas. Po řádném posouzení žalobních námitek krajský soud shledal, že žaloba je **důvodná**.
24. Krajský soud nejprve považuje za nutné shrnout právní úpravu, která je v předmětné věci rozhodná. Definice bytu pro účely rozhodování o nárocích v oblasti dávek státní sociální podpory byla do zákona o SSP včleněna novelou zákonem č. 252/2014 Sb. Předtím tento zákon výslovnou legální definici pojmu „byt“ neobsahoval. V praxi tedy mohly nastat situace, že byly dávky na bydlení poskytovány i do nevyhovujícího „bydlení“. Novela zákona o SSP provedená zákonem č. 252/2014 Sb. účinná ode dne 1. 1. 2015 zavedla v ustanovení § 24 odst. 5 zákona o SSP definici bytu.
25. Bytem se pro účely tohoto zákona rozumí *soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt*. Z důvodové zprávy k zákonu č. 252/2014 Sb. plyne, že cílem zákonodárce bylo sladit vymezení pojmu byt pro účely dávek státní sociální podpory na bydlení (příspěvek na bydlení) s vymezením pojmu byt v zákoně č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň se tu uvádí, že „v souladu s novým občanským zákoníkem je nutné přesně vymezit pojem byt, protože pouze vlastnictví nebo nájemní vztah k bytu bude i nadále zakládat nárok na příspěvek na bydlení. Jiné právní vztahy k bytu nebo bydlení v ubytovacích zařízeních a v jiných, než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Pro vymezení pojmu byt je převzata definice bytu z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavbu.“ (viz k tomu zvláštní část důvodové zprávy k části druhé, sněmovní tisk č. 256/0, rok 2014).

26. Z těchto okolností je zcela zřejmé, že vymezení bytu pro účely rozhodování o příspěvku na bydlení sice je definicí formálně autonomní (srov. dikci „pro účely tohoto zákona“), ale obsahově jde o systematické sjednocení významu pojmu „byt“ pro oblast dávek sociálního zabezpečení v oblasti bydlení (dle právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí šlo o příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení), která z hlediska obsahového vycházela z významu pojmu „byt“ ve stavebním právu (srov. § 3 písm. g) vyhlášky 268/2009 Sb.). Jazykově-systematický i historicko-teleologický výklad pojmu „byt“ vede ke zcela jednoznačnému závěru, že naplnění pojmových znaků bytu – jsou-li předmětem sporu v řízení o dávce státní sociální podpory – spadá do oboru působnosti stavebního úřadu, nikoliv úřadu práce. Prostor, který žadatel o dávku obývá, musí mít parametry bytu dle stavebního práva.
27. Stran relevantní judikatury, jíž argumentují také účastníci, krajský soud uvádí následující. Stěžejním pro výklad obecné optiky posuzování pojmových znaků bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o SSP je podle přesvědčení krajského soudu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018 – 17. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud potvrdil, že je třeba respektovat určení daného prostoru z hlediska veřejného stavebního práva, což znamená, že úřad práce má vycházet ve sporných případech z vyjádření stavebního úřadu. Naproti tomu není rozhodné, jak je daný objekt veden v katastru nemovitostí. Žadatele o dávku tu nemůže ochránit princip dobré víry v údaje zapsané v katastrálním operátu. Dále z tohoto rozsudku jednoznačně plyne, že alternativní podmínku „účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona“, která je testována v situaci, kdy daný prostor není zkolaudován jako byt, je třeba chápat jako formální podmínku, nikoliv materiální (viz k tomu obdobně viz rozsudky ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 – 26, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017 – 28 a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018 – 17).
28. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č.j. 1 Ads 85/2018 – 39, na jehož závěry odkazuje žalobce, se týkal specifické situace. Předně v tomto rozsudku šlo o výklad pojmu „byt“ pro účely rozhodování o příspěvku na bydlení podle právního stavu ještě před novelou provedenou zákonem č. 252/2014 Sb., která přinesla zavedení legální definice bytu do § 24 odst. 5 zákona o SSP. Nejvyšší správní soud optikou původní právní úpravy dospěl k závěru, že i rodinný dům, v němž se nacházelo více bytových jednotek, může být chápán jako byt (příčemž předmětem nájemní smlouvy byl dům, jehož součástí byly dva byty, což nebylo sporné). V této věci tedy vůbec nešlo o způsobilost daného prostoru k obývání dle předpisů stavebního práva, ale o pojmový vztah mezi rodinným domem a bytem ve smyslu zákona o SSP. Právní úprava § 24 odst. 5 zákona o SSP ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí v této věci vůbec aplikována nebyla.
29. Zcela klíčovým pro správný náhled na praktické zkoumání podmínky „účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona“, jsou závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020 – 23. V této věci Nejvyšší správní soud zkoumal, zda vyjádření stavebního úřadu k této otázce je dostatečné k tomu, aby byla naplněna v dávkovém řízení zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Vysvětlil také podrobně, jak má úřad práce při zjišťování této podmínky postupovat a jaké parametry má mít podkladové vyjádření (v této věci sdělení) stavebního úřadu. Krajský soud cituje klíčové závěry tohoto rozsudku (body 32 a 35 tohoto rozsudku): „Jakkoli je k zodpovězení otázky, zda je předmětný byt užíván k

účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybaven, dána pravomoc stavebnímu úřadu, nikoli úřadu práce (v tom lze krajskému soudu přisvědčit), je to právě úřad práce, který ve smyslu § 3 správního řádu odpovídá za dostatečné zjištění skutkového stavu pro vydání rozhodnutí ve věci samé. Soudu je zřejmé, že úřad práce nemůže stavebnímu úřadu ze své pozice nařídít či zavázat ho k provedení kontrolní prohlídky stavby, resp. její části (bytu), jejíž výsledek by byl odpovědí na uvedenou otázku. V souladu se zásadou spolupráce by přitom bylo možné za účelem řádného zjištění skutkového stavu uvažovat o provedení důkazu ohledáním na místě samém podle § 54 správního řádu (jak navrhovala též stěžovatelka v průběhu správního řízení), za přítomnosti pracovníka stavebního úřadu, který by formálně osvědčil, že stěžovatelkou užívaný byt je z hlediska svého stavebně technického uspořádání a vybavení určen k trvalému bydlení ve smyslu vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Za situace, kdy stavební úřad v uvedených směrech neposkytne úřadu práce součinnost, je na úřadu práce, který vede řízení o žádosti, aby pro účely tohoto řízení sám ověřil a jako předběžnou otázku si posoudil, zda stěžovatelkou užívaný byt naplňuje požadavky na „byt“ stanovené vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. V nejzazším případě není vyloučeno ani zpracování znaleckého posudku, který by soulad bytu s požadavky právních předpisů. ...Skutečnost, že došlo ke kolaudaci bytu je přitom pouze jedním ze způsobů, kterým lze doložit naplnění definice bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, což je zřejmé ze spojky „nebo“ ve shora citované zákonné definici. Nedostatek skutkových zjištění, na jejichž podkladě by bylo možno formálně ověřit či vyvrátit soulad účelu užívání stavby (trvalé bydlení) se stavebně technickým provedením a vybavením stavby, přitom znemožnil přijetí závěru o naplnění druhého ze způsobů, jímž je definice „bytu“ vymezena.“

30. V předmětné věci je tedy klíčové vyhodnotit sdělení Magistrátu města Brna ze dne 31. 10. 2024, jímž odpověděl na žádost o součinnost ze strany prvostupňového orgánu. Tak, jak je toto sdělení založeno v předloženém správním spisu (čl. 28), vypovídá o tom, že byla provedena kontrolní prohlídka na uvedené adrese objektu, přičemž bylo zjištěno že se jedná o „nepovolenou stavbu“, a tudíž ji „nelze užívat k žádnému účelu“. Tyto blíže nezdůvodněné závěry také žalovaný i prvostupňový orgán převzali do svých rozhodnutí v této věci. Zároveň hned v dalším odstavci stavební úřad naproti tomu uvádí, že eviduje ověřenou dokumentaci ke stavebnímu povolení na „změnu stavby dvorní přístavbou obytné místnosti a stavebními úpravami pro rozšíření stávajícího půdního prostoru“ předmětného rodinného domu, která nabyla právní moci dne 14. 4. 2004. Tato dokumentace však podle jeho názoru není v souladu se zjištěným skutečným stavem objektu. Samotný protokol o provedení kontrolní prohlídky či bližší zdůvodnění, jaké stavebně-technické aspekty brání tomu, aby byl prostor považován za obytné místnosti určené k trvalému obývání dle stavebního zákona, zcela chybí. Jediné, co z tohoto sdělení bez dalších pochybností (ovšem pouze implicitně) plyne je to, že dle evidence stavebního úřadu daný obytný prostor *nebyl zkolaudován*. Změna stavby však zřejmě povolena byla, ovšem nebyla v souladu se stavebním povolením; není však vůbec patrné, v jaké části a v jakých parametrech stavby rodinného domu tomu tak je.
31. Žalobce přitom již ve správním řízení opakovaně namítal, že podle jeho přesvědčení se o takový obytný prostor jedná, což dokumentoval tím, že je vybaven samostatným vodoměrem, elektroměrem, jakož i kuchyní a sociálním zařízením. Z daného sdělení ani není jasné, zda se zjištění stavebního úřadu váží *in concreto* k prostoru, který byl

žalobcem obýván na základě nájemní smlouvy ze dne 9. 4. 2024. Krajský soud je toho názoru, že za této situace se úřad práce neměl s daným sdělením stavebního úřadu spokojit a měl trvat na jeho doplnění o relevantní argumentaci, a také předložení protokolu o kontrolní prohlídce. Jinak nelze ani zodpovědět námitky žalobce, že oprávněné úřední osoby vůbec daný prostor nenavštívily. Na tyto námitky žalobce nelze najít v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí žádnou odpověď. Pokud by tak kontrolní prohlídka skutečně proběhla, stalo by se tak v rozporu se smyslem a účelem definice pojmu byt dle § 24 odst. 5 zákona o SSP, neboť žalobce jako „byt“ užívá pouze vymezenou část rodinného domu, o němž se jedná. Kontrolní zjištění se musí nezbytně vztahovat právě k tomuto prostoru.

32. Krajský soud uzavírá, že jakkoliv správní orgány vycházely ze správného výkladu právní úpravy i relevantní judikatury, dopustily se pochybení při zjišťování skutkového stavu věci (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., který je rozhodný pro zodpovězení otázky, zda je pronajímaný prostor užívaný žalobcem bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o SSP, či nikoliv. Tím zatížily svá rozhodnutí též dílčí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) ve vztahu k argumentaci žalobce uplatněné již ve správním řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož vytykané vady stíhají již prvostupňové rozhodnutí úřadu práce, zrušil z důvodu procesní ekonomie krajský soud i toto rozhodnutí. Bude na prvostupňovém orgánu, aby v dalším řízení o žádosti odstranil vytykané vady a na základě doplněných informací rozhodl znovu o žádosti žalobce o příspěvek na bydlení.
34. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci má právo žalobce na náhradu nezbytně a účelně vynaložených nákladů na právní zastoupení v tomto řízení. Krajský soud přiznal náhradu nákladů na poskytnuté právní služby dle návrhu žalobce. Náhrada sestává z odměny za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby). Repliku žalobce, která nebyla obsahově nijak ve věci přínosná, nepovažoval krajský soud za účelně vynaložený úkon právní služby.
35. Krajský soud postupoval dle znění vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), účinného ode dne 1. 1. 2025, tedy v sazbě 4 620 Kč dle (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu v platném a účinném znění). Ke každému úkonu právní služby náleží jeden režijní paušál ve výši 450 Kč. Krajský soud zvýšil náhradu odměny o částku připadající na 21 % DPH, neboť zástupce žalobce je plátcem této daně. Celkem náleží na náhradě odměny za zastupování částka 12 270 Kč, která tvoří náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Žalovaná je povinna žalobci tuto částku uhradit za podmínek uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. prosince 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce